

til at yde Forhøielse til disse Konti, naar Omstændighederne tale derfor, og hvor der ligger en saadan Garanti i de Meddelelser, den høitærede Minister har gjort, at vi kunne gjøre det, hvor det altsaa er begrundet fra Videnskabens og Kunstens Side, og hvor vi ere visse paa, at Midlerne faae en saadan Anvendelse, at vi idetmindste anerkjende Principerne for deres Anvendelse for at være rigtige. Nu paastaar jeg, at vi ingenfinde, saalænge denne Konto har eksisteret, have baaret os ad paa samme Maade, som den ærede Ordfører har baaret sig ad iaar. Den ærede Ordfører har iaar søgt de 51,200 Kr. forhøiede med 11,500 Kr., og det er 1,500 Kr. mere, end Ministeren har forlangt paa sit Budget; man vil ikke paa Ændringsforslagslisten finde noget Forslag om Forhøielse ud over 10,000 Kr. fra Ministerens Side. Det staar altsaa fast, at den ærede Ordfører forlanger en Forhøielse af 11,500 Kr., og at den høitærede Minister har forlangt 10,000 Kr. Det er altsaa en Forhøielse med 25 pCt. eller rettere med 22 til 23 pCt., altsaa henved 25 pCt. Jeg siger, at, naar noget Saadant foreligger fra Thingets Side, og det, jeg har angivet, har været den hidtil fulgte Prædication, selv naar vi have staaet allervilligst, maa der være ganske særegne Grunde for den nu foreslaaede Fremgangsmaade. Nu siger den ærede Ordfører, at jeg jo meget godt veed, at den høitærede Minister vilde komme frem med flere Forslag, thi han havde foreslaaet saa dette og saa dette. Jeg vidste ikke, at jeg maatte omtale dette. Jeg vidste ikke Andet, end at dette hørte til Udvalgets allerhemmeligste Ting, som jeg ikke havde Ret til at berøre; men nu har den ærede Ordfører forpligtet mig til at omtale dem. Vel, jeg er villig dertil. Det er meget rigtigt, at den høitærede Minister har stillet visse Forslag til den ærede Ordfører og hans Venner og ladet det bero paa dem, hvorledes de vilde behandle disse Forslag; men Ministeren har ikke som Minister stillet disse Forslag, det var Hensiklinger til hans Venner af Flertallet i Udvalget. Thi havde den høitærede Minister som saadan stillet sine Forslag og været overbevist om deres Nytte, saa havde han fastholdt dem og ladet os tage en Debat paa dem, og saa havde vi haft Leilighed til at tilraade eller fra-raade dem, og vi havde da set, hvorledes vi vare stillede til disse Spørgsmaal. Men det er ikke det, der er sket, og derfor siger jeg, at det er den ærede Ordførers og hans Venners Forslag, men ikke Ministerens. Den høitærede Minister var imidlertid i den Grad rede til at rette sig efter den ærede Ordfører og Vennerne paa den Side, at han ganske faldt fra et og andet Duffe, han kunde have, selv om det kunde være blevet tiltraadt og billiget af os. Dette havde ingen Ting at betyde, naar han ikke havde sit Flertal med. Altsaa det, som den høitærede Minister har antydet for de ærede Medlemmer, at han var

villig til, men som de Herrer have modsat sig, maasse fordi der var somme King deraf, som an-saas for at være behagelige for os, kan den ærede Ordfører ikke fremsætte her som Ministerens Forslag. Men det er et yderligere Vidnesbyrd om, hvad det er, der har bevæget den ærede Ordfører til at indtage den Stilling, som han har indtaget, og som er saa forskjellig fra den Fremgangsmaade, Thinget hidtil har fulgt. Det er ikke blot med Hensyn til Beløbet Størrelse og pludselige Forandring, at Forslaget er forskjelligt fra, hvad der tidligere har været Tilfældet; men ogsaa med Hensyn til den mærkværdige ubesete Tillid, som de Herrer nu have gaaet til Ministeriet og til dets Repræsentant paa dette Omraade, og endvidere med Hensyn til den skete Fragaan af det Krav, som vi tidligere have stillet, at naar vi vilde bevilge Dette eller Hint, maatte vi vide nærtagtig Bested efter bestemte Angivelser. Disse tre Punkter har den ærede Ordfører fuldstændig forladt, og jeg forstaar, at det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) ogsaa nu som saa tit kan være ganske rolig. Naar han har sine Venner fra Stege og fra Leire som Ordførere, er han godt hjulpen, thi de tage hans Principer op fra tidligere Aar, som Folkethinget har forkastet gjentagne Gange, og forsvare dem nu. Han tier og er rolig, og jeg siger, at det er rigtigt, jeg vilde gjøre det Samme i hans Sted. Jeg vilde ogsaa tie. Med Hensyn til Livsvarige Hædersgaver nævnte den ærede Ordfører, at det var en ren Misforstaaelse, naar vi havde sat denne Konto saa høit op, og han ansøgte en nylig afskud Hædersmand som Bevis paa, at det var ikke saaledes. Den ærede Ordfører maa have glemt denne Kontos iøvrigt korte Historie. I Aaret 1875—76 kjendte vi ikke denne Konto, vi havde kun Kontoen: faste Understøttelser, og der stode de forskjellige Mænd imellem hinanden uden Hensyn til deres Betydning i og for sig. Mulig vare vi noget strengere end nu med Hensyn til at tage Folk op paa de faste Understøttelse. Vi bleve da enige med den daværende Minister om, at vi skulde dele Kontoen i to Dele, den ene skulde vi kalde: „Kontoen for Livsvarige Hædersgaver“, og paa den skulde være opsørt „Understøttelser, der ere begrundede i almindelig anerkjendt videnskabelig eller kunstnerisk Fortjeneste og knyttede til bestemte Personer paa Livstid“. Det er altsaa det, som vi have fremhævet i de senere Aar. Nu kan det siges om de her ommeldte to Mænd, at de have deres Betydning, men almindelig Anerkjendelse som fremragende Malere have de ikke, og jeg begriber ikke, hvad der kan have bevæget den ærede Ordfører og hans Venner til at forlade Ministerens Forslag. Jeg har Ret til at sige, at den høitærede Minister havde foreslaaet at sætte dem ind paa den faste Understøttelse paa den Konto, der er bestreuet saaledes, at den omfatter: andre Understøttelser, som Staten har paataget sig Forplig-